

[Jes Lunde]

Den udvikling er så ny, at Maastricht-Traktatens mål for den fælles økonomiske politik stadig hviler på den reaktionære, monetaristiske politik, selv om mange lande er i fuld gang med at forlade den, og Danmark er jo ingen undtagelse. Vi opfatter regeringens politik som et skifte fra monetarisme til keynesianisme, selv om regeringen endnu ikke sætter kræfter nok ind på arbejdsløsheden set med SF's øjne. Derfor er det også helt forkert, når regeringens konvergensprogram er så stor en lovsang til retningslinjerne i Maastricht-Traktaten. De kriterier, der er opstillet i Maastricht-Traktaten, og som altså er monetaristiske, som prioriterer inflationsbekæmpelse langt over hensynet til arbejdsløsheden, får i den redegørelse, vi har til debat i dag, regeringens og økonomiministerens helhjertede støtte.

Regeringen burde i stedet for sige: Ja, selvfølgelig stræber vi da efter overskud på betalingsbalancen, orden i statsfinanserne, lav rente, lav inflation osv., det er jo altid godt, men vores hovedmål må være at få arbejdsløsheden ned. Kan det hele lykkes på én gang, er det fint, og det vil vi forsøge på i Danmark, men kan det ikke, er arbejdsløsheden det vigtigste for os.

Den diskussion om, hvordan man prioriterer forskellige mål i forhold til hinanden, statsfinansernes situation i forhold til arbejdsløsheden, er desværre ikke kun teoretisk. Lad os prøve at se lidt på, hvordan problemerne er i de lande, der findes rundt omkring i Europa.

England, Spanien, Frankrig, Portugal, Grækenland, Italien og Belgien har alle et underskud på statsfinanserne på over 5 pct. af bruttonationalproduktet, og Traktatens kriterier siger, at de skal sørge for at få det helt ned under 3 pct. Holland, Irland, Belgien, Grækenland, Portugal og Italien har alle en offentlig gæld, der langt overstiger Traktatens grænse på 60 pct. af BNP.

Hvis nu alle disse nabolande satte hensynet til at leve op til Traktatens kriterier over alt andet og strammede deres økonomiske politik så meget, som de faktisk skulle gøre for at leve op til Traktaten, ville det give en voldsom forværing af den økonomiske situation i Europa. Der ville komme en eksplosion i ledigheden og et sammenbrud også i den danske regerings politik, og derfor er der absolut ingen grund til at give sin tilslutning til Traktatens kriterier.

SF lægger også megen vægt på, at den økonomiske politik er ansvarlig, at det økonomiske grundlag er i orden for velfærdssamfundet både nu og i fremtiden, og derfor kan vi støtte, at regeringen sigter efter mange af de mål, som den faktisk gør her i redegørelsen, men vi finder det ærlig talt helt forkert at give tilslutning til lige præcis de konvergenskriterier, der er i Maastricht-Traktaten, netop fordi de kan blive meget farlige for Europa, hvis de tages alt for højtideligt i de andre lande.

Danmark er i en økonomisk situation i øjeblikket, hvor vi kan tåle at stræbe efter at opfylde flere kriterier på én gang. Der er mange lande, der ikke er i den situation, og derfor skal vi ikke skubbe til vognen og risikere at skubbe nogen ud i at føre en økonomisk politik, der fremkalder arbejdsløshed i stedet for en politik, som løser arbejdsløshedsproblemet.

Hvad de danske forhold angår, er vi især kritiske over for, om regeringens politik også reelt kan få arbejdsløsheden bragt ned. Regeringen skriver jo selv, at den regner med, at arbejdsløsheden er på godt og vel 200.000 helt fremme ved årtusindskiftet, og det er efter vores opfattelse et meget tydeligt bevis for, at det her går for langsomt. Det er ganske enkelt ikke nok at sige til de mange, mange tusinder, som er arbejdsløse i øjeblikket, at vi måske har en løsning på deres problemer om 10-20 år. Det kan man ikke byde mennesker. Det er jo ødelæggende at være arbejdsløs, det ved vi alle sammen, og derfor er det en opgave, der skal løses meget hurtigt fra Folketingets side.

Vi finder det også meget bekymrende, når regeringen taler om, at den konjunkturbestemte del af arbejdsløsheden kun udgør 3-4 pct. svarende til godt 100.000 ud af de 350.000 ledige, for det fører nemlig meget let til, at man siger, at man ikke kan tåle at nedbringe arbejdsløsheden mere end til 200.000-250.000, før man risikerer, at det går galt med lønudviklingen. Jeg ved ikke, om det er regeringens ræsonnement; det vil jeg gerne spørge om. Jeg læser det lidt sådan, når der i redegørelsen står, at regeringen er parat til at stramme finanspolitikken allerede i 1994 for at undgå, og jeg citerer: ». . . en eventuel overophedning af økonomien.« Jeg synes, det er meget bekymrende, hvis regeringen i øjeblikket betragter vores arbejdsmarked på den måde, at det er på kanten af en overophedning, og at vi hellere